

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Isandaan at Pitumpu't Tatlo

Ang mga Anino ng Papa: Paglalantad sa Impluwensiya at mga Layunin sa Likod ng "Hitler's Pope"

Jeff Pippenger
2024-04-03

Sa aklat na pinamagatang, **Hitler's Pope**, sinimulan ng may-akda na si John Cornwell ang salaysay tungkol sa magiging papa na naghari noong si Hitler ang namuno sa Alemanya, sa pamamagitan ng kaniyang lolo at ni Papa Pio IX, na pinalayas mula sa Lungsod ng Roma. Nang tumakas si Pio IX mula sa lungsod ng Roma, na nagkunwang isang madre, ang tanging lalaking isinama niya ay ang lolo ng magiging papa. Tinalakay ni Cornwell ang malapit na kaugnayan ng dalawang lalaking ito, at pagkatapos ay ipinakita kung paanong ang ama ng magiging papa ay may kaugnayan din sa sentro ng kapangyarihan ng Simbahang Katolika. Sa paggawa nito, tinukoy niya ang panlipunan, pampulitika, at panrelihiyong kapaligiran ng kasaysayan mula sa panahon ni Pio IX hanggang sa Ikalawang Digmaang Pandaigdig. Ang pangkalahatang paglalarawan ng kasaysayan ay lubhang nagbibigay-kaalaman.

Isa pang hakbang sa pag-aangkin ng kapangyarihan ng papa ang naganap, nang, noong ikalabing-isang siglo, ipinahayag ni Papa Gregorio VII ang kasakdalan ng Simbahang Romano. Kabilang sa mga pahayag na inilabas niya ang isa na nagsasabing ang simbahan ay kailanman ay hindi nagkamali, ni kailanman ay magkakamali, ayon sa Kasulatan. Ngunit ang mga patunay mula sa Kasulatan ay hindi kalakip ng naturang pahayag. Ang palalong Papa ay nag-aangkin din ng kapangyarihang magpatalsik ng mga emperador, at ipinahayag na walang anumang hatol na kanyang ibinaba ang maaaring pawalang-bisa ng sinuman, subalit siya ang may prerogatiwang pawalang-bisa sa mga pasya ng lahat ng iba pa.

"Isang matingkad na halimbawa ng mapaniil na katangian ng tagapagtaguyod ng di-nagkakamalian na ito ay nahayag sa kaniyang pakikitungo sa emperador ng Alemanya, si Henry IV. Dahil sa pag-aakalang maaari niyang ipawalang-bahala ang kapangyarihan ng papa, ang monarkang ito ay ipinahayag na ekskomunikado at inalis sa trono. Natakot siya dahil sa pagtalikod at mga banta ng kaniya mismong mga prinsipe, na pinalakas-loob ng atas papal na maghimagsik laban sa kaniya, kaya nadama ni Henry ang pangangailangang makipagkasundo sa Roma. Kasama ang kaniyang asawa at isang tapat na lingkod, tinawid niya ang Alps sa kalagitnaan ng taglamig, upang siya'y magpakumbaba sa harap ng papa. Pagdating sa kastilyong pinagtunguhan ni Gregory, siya ay dinala, na walang mga bantay, sa isang panlabas na looban; at doon, sa matinding lamig ng taglamig, na walang takip ang ulo at nakayapak, at nakasuot ng hamak na kasuotan, hinintay niya ang pahintulot ng papa upang makalapit sa kaniyang harapan. Hindi bago makalipas ang tatlong araw ng pag-aayuno at pangungumpisal saka lamang minagaling ng pontipe na pagkalooban siya ng kapatawaran. Kahit noon, ito'y sa kundisyong ang emperador ay maghihintay muna ng pagsang-ayon ng papa bago muling tanggapin ang mga sagisag ng pagkahari o isagawa ang kapangyarihan ng pagkahari. At si

Gregory, na lubhang nagalak sa kaniyang pagtatagumpay, ay nagmalaki na tungkulin niyang ibagsak ang kapalaluan ng mga hari." *The Great Controversy*, 57.

Si Gregory VII ay isang “tagapagtaguyod ng pagka-di-nagkakamali,” ngunit ang katawa-tawang pag-aangkin ay hindi ginawang opisyal na doktrina (dogma) hanggang kay Pius IX, na ginawang itinatag na doktrina ang hangal na pag-aangkin sa Unang Konseho ng Vaticano. Ipinagtibay ang doktrina noong Hulyo 18, 1870, isandaan at limampung taon sa mismong araw bago ang unang pagkabigo ng isandaan at apatnapu’t apat na libo.

Ang mahalagang mabatid sa kasaysayan ay na, nang nagpatawag si Papa Pio IX ng Unang Konsilyo ng Vaticano at ipinatupad ang kaniyang doktrina ng kawalang-kamalian, ang kaniyang motibasyon ay nagbuhat sa kaniyang pagkamuhí sa tinatawag na “modernismo.” Hindi ito nag-ugat sa ideya na ang Papa ay hindi maaaring magkamali kapag nagtatakda ng mga doktrinang Bibliikal; ito ay isang pagsasanggalang sa pagtutol ng Papa sa impluwensiyang idinulot ng Rebolusyong Pranses. Ito ay nakatuon laban sa kung ano na sa bandang huli ay kikilalanin bilang Komunismo.

Naghatid ang Rebolusyong Pranses ng matinding pagyanig sa estruktura ng pamamahala ng mga bansang Europeo, kalakip ang natatanging pagkapoot sa kapapahan bilang isang monarkiya. Isang paghihimagsik ng mga Republikano sa Italya ang pansamantalang nagpaalis kay Pio IX at sa kanyang pangunahing katuwang mula sa Roma. Ang “Modernismo,” na kinakatawan ng sari-saring pilosopiyang ibinunga ng Rebolusyong Pranses, ang pinakamatinding kaaway ni Pio IX; at ang kanyang doktrina ng kawalang pagkakamali ay binalangkas upang patibayin ang bawat pahayag na ginawa ng papa laban sa mga kaisipang modernista na ibinunga ng Rebolusyong Pranses.

Ang Daniel kabanata labing-isa, talatang ikaapatnapu, ay nagsasaad na noong 1798, ang hari ng timog (ang ateistikong Pransiya) ay nagdulot ng sugat na nakamamatay sa hari ng hilaga (ang kapapahan).

Ang doktrina ni Pius IX hinggil sa kawalang-pagkakamali ay kaugnay ng digmaang inilalarawan ng talatang apatnapu ng Daniel onse, at mula sa huling bahagi ng 1869 hanggang sa sumunod na taon ay tinipon ni Pius IX ang unang Konseho ng Vaticano, na kilala bilang Vatican I, sa layuning pagtibayin na ang papa ang ulo ng Katolisismo, at na ang Katolisismo ang ulo ng lahat ng mga iglesya, gaya ng ipinahayag ng atas ni Justinian noong taong 533.

Ang Ikalawang Konsilyo ng Vaticano, na kilala rin bilang Vatican II, ay idinaos mula 1962 hanggang 1965. Isa itong natatanging pangyayari sa kasaysayan ng Simbahang Katolika, at isa sa mga pinakamahalagang ekumenikal na konsilyo sa makabagong panahon. Ang konsilyo ay ipinatawag sa ilalim ng pamumuno ni Papa Juan XXIII at nagpatuloy sa panahon ng pontipikado ni Papa Pablo VI matapos ang pagkamatay ni Juan XXIII noong 1963. Mahalagang kilalanin ang malinaw na kaibhan sa pagitan ng dalawang konsilyong ito.

Ang unang konseho ay itinatag upang pairalin ang tinatawag na “primasiya” ng papa, na nangangahulugang ang papa ang kataas-taasang pinuno, guro, at pastol ng Simbahan, na may

pananagutang pangalagaan at ipaliwanag ang mga doktrina ng pananampalataya. Ang kaniyang awtoridad ay binubuo ng pagtitiyak ng mga dogma, pagpapalabas ng mga atas na doktrinal, at pagbigkas ng mga may kapangyarihang pahayag hinggil sa mga usapin ng pananampalataya at moralidad, na kilala bilang kawalang-pagkakamali ng papa. Kabilang dito ang hurisdiksiyonal na awtoridad ng papa sa buong Simbahan, kabilang ang kapangyarihang humirang ng mga obispo, magtakda ng kaayusan para sa mga sakramento, at mamahala sa pangangasiwa ng Simbahan.

Ang ikalawang konsilyo ay naglalayong muling ituon ang Simbahan tungo sa pagiging isang ekumenikal na entidad. Ang dalawang konsilyo ay kumakatawan sa ganap na magkasalungat na mga proposisyon. Ang konserbatibong unang konsilyo ay sinalungat ng liberal na ikalawang konsilyo. Ang dalawang paksiyong iyon ay lubhang magkaiba, parang gabi at araw, at ang hulang iniuugnay sa tatlong lihim ng Fatima ay tumutukoy sa isang panloob na digmaan na angkop na kinakatawan ng dalawang konsilyong ito.

Tinutukoy ng propesiya ang isang uri na nagtataguyod ng primasiya na kinakatawan ni Pius IX, na sinasagisagan ng tinatawag na "puting papa," "mabuting papa," o "mabuting obispo"; at ang isa pang uri, na kaugnay sa Vatican II, ay sinasagisagan naman ng "itim na papa," "masamang papa," o "masamang obispo." Ang kontrobersiya ng dalawang konseptong politikal ay isinasagisag kapag binibisita ang dambana ng himala ng Fatima, sa Fatima, Portugal. Sa pagpasok, ang daanang-lakaran ay nasa pagitan ng isang estatwa ng itim na papa sa isang panig at ng isang estatwa ng puting papa sa kabilang panig.

Samakatuwid, nagiging bahagi ito ng pamana ng taong sa kalaunan ay magiging yaong tinutukoy ng aklat bilang ang papa ni Hitler, na ang kaniyang mga ugat ay nakabuhol sa pakikibaka sa pagitan ng modernismo (ang hari ng timog) at ng primasiya ng papa (ang hari ng hilaga).

Dapat maunawaan na ang may-akda ng aklat na ating isinasaalang-alang ay isang Katolikong may mabuting katayuan, at ang hayag niyang layunin sa pagsulat ng aklat ay magbigay-liwanag sa paratang na ang papa na naghari noong Ikalawang Digmaang Pandaigdig ay sumuporta kay Hitler, sa mga Nazi, o nagkaroon ng anumang pananagutan sa holocaust laban sa mga Judio, at sa iba pa. Nang talakayin ni Cornwell ang lolo ni Pius XII, na siyang kanang-kamay na nagpasimuno sa konseho ng Vatican I, ang kasaysayan ng tunggalian sa pagitan ng mga hari ng timog at hilaga ay naisasakatuparan sa mismong kasaysayang iyon. Nang ang rebolusyon ng "Republicanism" ay umabot sa Italya, sa loob ng humigit-kumulang isang taon, pinalayas ng mga Italyano si Pius IX mula sa lungsod ng Roma, at magmula noon, maging pagkabalik niya, ang tanging pag-aari na lamang ng kapapahan ay ang isang daan at sampung akre, na kilala bilang Lungsod ng Vaticano.

Ang tanging paraan upang siya ay makabalik man lamang sa Vatican ay sa tulong ng mga hukbong Pranses, at sa pamamagitan ng pautang mula sa mga Rothschild, ang bantog na mga Judiong bangkero. Upang may katalinuhang maunawaan ang pakikipagsabwatan ng kapapahan sa holocaust noong Ikalawang Digmaang Pandaigdig, kailangan ang ilang saligang pagkaunawa sa saloobin ng Europa laban sa mga Judio mula pa noong pagpapapako kay Cristo sa krus. Iminumungkahi ng aklat na ang antisemitismo at rasismo ay dalawang magkaibang saloobin, na iginigiit na ang pagkapoot ni Hitler sa mga Judio ay rasista, sapagkat itinuring ni Hitler ang mga

Judio bilang isang mababang uri ng mga tao, samantalang ang antisemitismo ay ang pagkapoot sa mga Judio dahil pinatay nila ang Diyos. Maging ang dalawa ay iisa lamang, o may tunay ngang pagkakaiba sa pagitan ng mga ito, ang katotohanan ng kalagayan ng mga Judio ay nararapat maunawaan.

Halimbawa, sa Amerika sa kasalukuyan, kapag ginamit ang salitang “ghetto,” iniisip ng karamihan na ito ang kahulugan ng maralita at napapabayaang bahagi ng bayan. Ngunit ang katawagang “ghetto,” sa orihinal ay tumutukoy sa isang bahagi ng isang lungsod, lalo na sa Venice, Italya, kung saan ang mga Hudyo ay pinilit na manirahan noong Gitnang Panahon. Ang unang ghetto ay itinatag sa Venice noong 1516, nang ikulong ng Republikang Venetian ang mga Hudyo sa isang itinalagang pook ng lungsod na kilala bilang “geto nuovo” (bagong pandayan), na sa kalaunan ay nakilala bilang ghetto.

Noong Gitnang Panahon sa Europa, nilimitahan ang mga Hudyo kung saan sila maaaring manirahan, gayundin ang mga propesyong pinahihintulutang kanilang pasukan. Ang mga paghihigpit na ito ay nakabatay sa lumang depinisyon ng antisemitismo, na tumutukoy sa paniniwalang ang mga Hudyo ang pumatay sa Diyos, at na ang lahat ng sumunod nilang mga suliranin ay bunga ng sarili nilang mga gawa.

Noong Gitnang Panahon, isang itinatag na kaugalian na ang mga Kristiyano ay hindi maaaring magpahiram ng salapi o tumanggap ng patubo sa isang pautang. Ang mga Judio ay hindi saklaw ng paghihigpit na iyon, at ang pagpapahiram ng salapi ay naging isa sa mga hanapbuhay na pinahihintulutan sa kanila. Ang mga Judiong bangkero, gaya ng pamilyang Rothschild, ang naging mga nagpapalit ng salapi bilang tugon sa mga legal na paghihigpit kung anu-anong mga hanapbuhay ang pinahihintulutan nilang gampanan. Nang mangailangan si Pius IX ng salapi upang makabalik sa Vaticano, ang pagkabigo dahil hindi na niya napaghaharian ang lungsod ng Roma ay lalo pang tumindi dahil sa pangangailangan niyang lumapit sa mga Judio para sa salapi.

Bago siya pinalayas mula sa Roma, si Pius IX ay waring kabilang sa isa sa dalawang pangkat hinggil sa mga Judio at sa kaugnayan ng simbahan sa mga Judio. Ang dalawang pangkat ay binubuo ng mga naniniwalang ang mga Judio, anuman ang mangyari sa kanila, ay tumatanggap lamang ng nararapat sa kanila, at ng isa namang pangkat na may hilig na magpakita ng kaunting awa sa mga Judio. Nang magbalik si Pius IX sa Vaticano, matapos siyang mapalayas, ang awa na minsan niyang naipamalas bago ang kaniyang pagkatapon ay hindi na muling naipakita kailanman. Bago ang kaniyang pagkatapon ay ipinasara niya ang geto sa lungsod ng Roma, at pagkabalik niya ay muli niyang itinatag ang geto, at nagsimulang magpataw ng buwis sa mga Judio upang mabawi ang kaniyang mga pagkaluging pinansiyal.

Ang kanang-kamay ni Papa Pio IX ay si Marcantonio Pacelli, ang lolo ng Papa ni Hitler. Isa siyang abogado na kabilang sa isang natatanging uri ng mga abogado na sumusuporta sa Papado. Ang kanyang anak ay naging bahagi rin ng gayunding piling uri ng mga abogado, gayundin ang kanyang apo, na sa kalaunan ay magiging ang Papa ni Hitler. Matapos ilahad ng aklat ang kasaysayan ng lolo ni Eugenio Pacelli, ng kanyang ama, at ng kanyang kabataan at edukasyon, tinatalakay nito ang katungkulang tinanggap ni Pacelli nang sinimulan niya ang kanyang gawain

para sa Papado. Bilang isang abogado, na nagmula sa angkan ng mga piling abogadong pang-Papa, siya ay pinili upang pangunahan ang isang kagawarang dalubhasa sa mga kontrata, na tinatawag na mga "concordats." Noong 1901, dinala si Pacelli sa tanggapan ng Kalihiman ng Estado ng Papa.

Naging sugo sa mga bansa si Pacelli. Sa makahulagang pananaw, si Pacelli ang naging ligal na punto ng ugnayan na nagsakatuparan ng pakikiapid ng mga hari sa lupa sa kapapahan. Noong 1903, kinoronahan si Pius X bilang Papa. Agad niyang sinimulang tuligsain ang "intelektuwal na lason" na nagbunga ng "relativismo at skeptisismo." Ang taong namahala sa pagsisikap ni Pius X na puksain ang "modernismo" ay si Umberto Benigni, na naglingkod sa iisang tanggapan kasama si Pacelli. Minsang sinabi ni Benigni hinggil sa isang pangkat ng mga mananalaysay na pandaigdig ang antas, na sila'y mga taong para sa kanila, "ang kasaysayan ay walang iba kundi isang walang-humpay na desperadong pagtatangkang sumuka. Para sa ganitong uri ng tao, iisa lamang ang lunas: ang Inkwisisyon!" Para kay Benigni, ang sinumang mananalaysay na nagpapahayag ng anumang pakikiling sa mga ideyang nagmula sa Rebolusyong Pranses ay nararapat na hatulan ng kamatayan.

Sa opisyal na kapasidad, pinamunuan ni Benigni ang ministryo ng propaganda ng papasiya, ngunit di-opisyal ay pinatakbo rin niya ang isang lihim na lambat ng mga espiya, na nilayon upang matukoy ang sinumang Katoliko na may anumang simpatiya sa "modernismo," na nagmula sa hari ng timog. Sa bandang huli, noong 1910, ang kaniyang gawain ay nagbunga ng isang kautusang nag-aatas sa mga kawani ng papasiya na manumpa, na tinawag na Panunumpang Anti-Modernista. Ito ay nananatiling may bisa. Upang maempleyo sa Vatikan, dapat kang manumpa ng pagkapoot sa mga ideyang modernista, na sa kasalukuyan ay tatawagin nating mga ideyang komunistiko.

Sa buod ng aklat ni Cronwell, sa pahina sa loob ng pabalat ay nakasaad, "Sa unang dekada ng dantaon, bilang isang napakatalinong batang abogado ng Vaticano, tumulong si Pacelli na humubog ng isang ideolohiya ng kapangyarihang papal na walang kaparis; noong dekada 1920 ginamit niya ang katusuhan at pangigingkil upang maipataw ang kapangyarihan sa Alemanya. Noong 1933, si Hitler ay naging kanyang perpektong katuwang sa pakikipagnegosasyon at naitatag ang isang kasunduan na nagkaloob ng mga pribilehiyong panrelihiyon at pang-edukasyon sa Simbahang Katolika, kapalit ng pag-urong ng Katolisismo mula sa gawaing panlipunan at pampolitik. Ang 'kusang-loob' na pagtalikod sa pampolitik na Katolisismo, na ipinataw mula sa Roma, ay nagbigay-daan sa pag-angat ng Nazismo."

Sa isang pagpupulong ng gabinete noong Hulyo 14, 1933, ipinahayag ni Adolph Hitler noong mismong buwang iyon ang kanyang opinyon na ang concordance na ginawa ni Pacelli kasama ang mga Nazi ay lumikha para sa Alemanya ng "isang larangan ng pagtitiwala.... Sa umuunlad na pakikibaka laban sa pandaigdigang mga Hudyo."

Ang aklat ni Cornwell ay hindi mabuting tinanggap ng mga Katoliko na tumangging tanggapin ang katibayan na si Pacelli ang pangunahing dahilan kung bakit nagawang umangat ni Hitler sa kapangyarihan, sapagkat ang Alemanya ay mayoryang Katoliko. Nakipagkasundo si Pacelli sa isang kasunduang pumigil sa palimbagang Katoliko, sa mga ahensiya ng balitang Katoliko, at sa mga paaralang Katoliko na magsabi ng anumang tungkol sa tinutunguhan ni Hitler mula 1933

pasulong. Sinusundan ng aklat ang hayag na maka-Anti-Semitikong pagkiling ni Pacelli, na pagkaraan ay naging papa noong Ikalawang Digmaang Pandaigdig. Hindi bababa sa tatlong bagay ang mapatutunayan batay sa lubhang mapagkakatiwalaang mga sangguniang pangkasaysayan mula sa aklat.

Ang una ay ang pakikidigma ng hari sa hilaga at ng hari sa timog, gaya ng inilalarawan sa Daniel kabanata onse. Sa pakikidigmang iyon, ang mga kaaway ay ang Katolisismo laban sa ateismo, ang papa laban sa Komunismo. Ang isa pang punto ay na ginamit ng papa ang Nazismo bilang kaniyang hukbong kinatawan laban sa ateismo noong Ikalawang Digmaang Pandaigdig, kung paanong ginamit din ng papa ang tumalikod na Protestantismo noong 1989 bilang kaniyang hukbong kinatawan laban sa ateismo ng USSR. Tinutukoy rin ng aklat ang panloob at panlabas na propetikong kayarian na kinakatawan ng mga satanikong mensaheng lumabas mula sa himala sa Fatima.

Ang digmaang hangganan sa Raphia, na kinakatawan sa mga talata labing-isa at labindalawa ng Daniel labing-isa, ay kumakatawan sa digmaan ng hangganan na kasalukuyang nagaganap sa Ukraine. Ang sinaunang digmaan ay isang mainit na digmaan; ang ikalawa ay ang ikalawang digmaang proxy, na kinasasangkutan ng mga hukbong proxy sa nakamamatay na pakikipagsagupaan. Tinutukoy ng Raphia ang digmaang hangganan bilang nagaganap sa pagitan ng hari ng hilaga at ng hari ng timog, subalit itinuturo ng hula na hanggang sa malapit nang dumating na batas ng Linggo, ang patutot ng Tiro ay nalilimutan, si Jezebel ay nasa Samaria, at nilaktawan ni Herodias ang pagdiriwang ng kaarawan ni Herodes. Ang tatlong saksing iyon hinggil sa papel ng hari ng hilaga sa kasalukuyang kasaysayang ito ay na siya ang nasa likuran ng mga pangyayari, humihila ng mga tali. Ang mga mainit na digmaan, mga digmaang proxy, at mga malamig na digmaan na nagaganap habang siya ay nalilimutan ay isinasakatuparan ng kaniyang mga hukbong proxy.

Ang Russia ang hari ng timog, at ito ngayon ay sangkot sa isang digmaang nasa hangganan na pinopondohan ng mga globalista ng Kanlurang daigdig, pangunahin na ng mga progresibong Demokratiko at ng mga Republikano na RINO (Republican In Name Only) sa Estados Unidos. Kapag ang Estados Unidos ay inilalarawan bilang hukbong kinatawan ng hari ng hilaga sa talatang apatnapu ng Daniel 11, ang dalawa nitong katangiang panghula ay lakas-militar at kapangyarihang pinansiyal. Isinasakatuparan ng Estados Unidos sa Ukraine ang gayunding gawain na ginawa nito noong 1989, sa pagtulong sa Papa laban sa Russia, at ang hukbong kinatawan sa mismong larangan, na nagtatanggol sa Ukraine, ay lubhang puno ng mga tagasuporta ng Nazi anupat maging ang pangunahing midya ay hindi ito maikaila. Ginagamit ngayon ng Roma ang gayunding mga hukbong kinatawan na ginamit niya sa mainit na digmaan na siyang Ikalawang Digmaang Pandaigdig, at noong 1989, upang makidigma laban sa Russia. Basahin ang aklat: Hitler's Pope, the Secret History of Pius XII.

Ipagpapatuloy natin ang pag-aaral na ito sa susunod na artikulo.

Sa gayunding paraan, nang malapit nang ihayag ng Diyos sa minamahal na Juan ang kasaysayan ng iglesia para sa mga darating na kapanahunan, ipinagkaloob Niya sa kanya ang

pagtiyak ng pagmamalasakit at pagkalinga ng Tagapagligtas para sa Kaniyang bayan sa pamamagitan ng pagpapakita sa kanya ng “Isang tulad sa Anak ng tao,” na lumalakad sa gitna ng mga kandelero na sumasagisag sa pitong iglesia. Samantalang ipinakita kay Juan ang mga huling dakilang pakikibaka ng iglesia laban sa mga kapangyarihang makalupa, ipinahintulot din sa kanya na masilayan ang pangwakas na pagtatagumpay at pagliligtas ng mga tapat. Nakita niya ang iglesia na dinala sa nakamamatay na tunggalian laban sa hayop at sa kaniyang larawan, at ang pagsamba sa hayop na iyon ay ipinataw sa ilalim ng parusa ng kamatayan. Ngunit sa pagtanaw niya sa kabila ng usok at ingay ng labanan, namasdan niya ang isang pangkat sa Bundok Sion na kasama ang Kordero, na sa halip na tatak ng hayop ay taglay nila ang “pangalan ng Ama na nakasulat sa kanilang mga noo.” At muli niyang nakita ang “mga nagtagumpay laban sa hayop, at sa kaniyang larawan, at sa kaniyang tatak, at sa bilang ng kaniyang pangalan, na nakatayo sa dagat na kristal, na may mga alpa ng Diyos” at inaawit ang awit ni Moises at ng Kordero.

Ang mga araling ito ay sa ating kapakinabangan. Kailangan nating isalalay ang ating pananampalataya sa Diyos, sapagkat nasa harap natin ang isang panahong susubok sa mga kaluluwa ng mga tao. Si Cristo, sa Bundok ng mga Olibo, ay ipinahayag ang mga nakapanghihilakbot na hatol na mauuna sa Kaniyang ikalawang pagparito: "Kayo'y makaririnig ng mga digmaan at mga alingawngaw ng digmaan." "Magbabangon ang bansa laban sa bansa, at ang kaharian laban sa kaharian; at magkakaroon ng mga taggutom, at mga salot, at mga lindol sa iba't ibang dako. Ang lahat ng mga ito ay pasimula ng mga kapighatian." Bagaman ang mga propesiyang ito ay nagkaroon ng bahagyang katuparan sa pagkawasak ng Jerusalem, mas tuwiran ang kanilang pagkakaugnay sa mga huling araw.

Nakatayo tayo sa bungad ng mga dakila at mapitagang pangyayari. Mabilis na natutupad ang propesiya. Nasa pintuan na ang Panginoon. Malapit nang magbukas sa ating harapan ang isang kapanahunang lubhang makapupukaw ng interes ng lahat ng nabubuhay. Muling bubuhayin ang mga pagtatalo ng nakaraan; lilitaw ang mga bagong pagtatalo. Ang mga tagpong magaganap sa ating sanlibutan ay ni hindi pa napapanaginipan. Si Satanas ay kumikilos sa pamamagitan ng mga ahensiyang pantao. Yaong mga nagsisikap na baguhin ang Saligang-Batas at maipagtibay ang isang batas na magpapatupad ng pagpangingilin ng araw ng Linggo ay halos hindi nauunawaan kung ano ang magiging bunga. Isang krisis ang nasa mismong harapan na natin.

“Ngunit ang mga lingkod ng Diyos ay hindi dapat magtiwala sa kanilang sarili sa dakilang kagipitang ito. Sa mga pangitaing ibinigay kay Isaias, kay Ezekiel, at kay Juan, nakikita natin kung gaano kahigpit ang ugnayan ng langit sa mga pangyayaring nagaganap sa lupa at kung gaano kalaki ang pagkalinga ng Diyos sa mga tapat sa Kanya. Ang sanlibutan ay hindi walang tagapamahala. Ang kaayusan ng mga darating na pangyayari ay nasa mga kamay ng Panginoon. Ang Kamahalan ng langit ang may tangan, sa Kanyang sariling pangangasiwa, ng tadhana ng mga bansa, gayundin ng mga kapakanan ng Kanyang iglesia.” Testimonies, tomo 5, 752, 753.